

βαλανίδι

βαλανίδι κ. **βελανίδι**, **το**, ουσ. [<μτγν. βαλανίδιον, υποκορ. του αρχ. ουσ. ή βάλανος], το βαλανίδι· άνθρωπος κουτός, ηλίθιος, βλάκας: «είναι τόσο βαλανίδι αυτός ο άνθρωπος, που μπορεί να τον ξεγελάσει κι ένα μικρό παιδί»·

- *δεν τρώω βαλανίδια ή δεν τρώμε βαλανίδια*, δεν είμαι αφελής, ευκολόπιστος, δεν είμαι ανόητος, κουτός, βλάκας: «νόμιζε πως θα μπορούσε να με ξεγελάσει, αλλά δεν ήξερε ότι δεν τρώω βαλανίδια». Από το ότι τα βαλανίδια χρησιμοποιούνται ως τροφή πολλών ζώων. Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του. Για συνών. βλ. φρ. *δεν τρώω κουτόχορτο ή δεν τρώμε κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#)·

- *τρώει βαλανίδια*, είναι αφελής, ευκολόπιστος, είναι ανόητος, κουτός, βλάκας: «βρήκατε τον άνθρωπο που τρώει βαλανίδια και τον κάνετε ό,τι θέλετε». Για συνών. βλ. λ. *τρώει κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας